

פיטר חזר מגן ילדים. באותו היום הוא למד לספור עד עשר. הוא הגיע לביתו ואחותו הקטנה בלה כבר חיכתה שם.

- אני יודע לספור - התגאה פיטר - למדתי בגן הילדים. תראי, עכשיו אספור מדרגות שעולות לבית.

הוא התחיל לעלות במדרגות וסופר:

- אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש...

- למה הפסקת? - שואלת בלה.

- וי, שכחתי איזה מספר הלאה. אבל תכף אזכר.

- אז תיזכר - אומרת בלה.

הם עומדים על המדרגות, עומדים. ופיטר אומר:

- לא מצליח להיזכר. אז בואי, נתחיל מחדש.

הם ירדו למטה מהמדרגות. התחילו לעלות מחדש.

- אחת - סופר פיטר - שתיים, שלוש, ארבע, חמש..

ונעצר שוב.

- שוב שכחתי? - שואלת בלה.

- שכחתי! לא מבין מה קרה. רק נזכרתי ושכחתי

מזל שלא היו יותר מדרגות, כי אחרת לא היה מגיע הביתה. הרי למד לספור רק עד עשר.

שוב! אז בואי. ננסה עוד פעם.
הם ירדו שוב ופיטר התחיל מחדש:
- אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש..
- אולי עשרים וחמש? שואלת בלה.
- לא, לא. אל תפריעי לי לחשוב! תראי, בגללך שכחתי. אצטרך להתחיל מחדש..
- אני לא רוצה מחדש - אומרת בלה - מה זה?
עולים, יורדים, עולים, יורדים! כבר רגליים כואבות לי.
- לא רוצה, לא צריך - אומר פיטר - ואני לא אלך הלאה עד שלא אזכר.
בלה הלכה הביתה ואמרה לאמא:
- אמא, פיטר שם בכניסה סופר מדרגות: אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, ולא זוכר הלאה.
- הלאה שש - אמרה אמא.
בלה רצה אל המדרגות ושם פיטר ממשיך לספור:
- אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש..
- שש - לוחשת בלה - שש! שש!
- שש! - שמח פיטר והמשיך - שבע, שמונה, תשע, עשר.